

Vršovice 20.4.2008

Pozdrav: Sestry a bratři, shromáždili jsme se ve jménu Pána Ježíše Krista při bohoslužbě v neděli nazvané Jubilate - Jásej. Chceme se tedy dnes radovat z Boží milosti.

Píseň: 161 sl.1 Tebe, Bože, chválíme

Introit: Plésej Bohu všescka země. Zpívejte žalmy k slávě jména jeho, ohlašujte slávu a chválu jeho. Ž 66,1n

Píseň: Ž 98 Zpívejte Pánu nové písně

Modlitba: Pane Bože, přicházíme dnes na Tvé pozvání, těšíme se z něho, přicházíme poděkovat, radovat se z toho, že si znovu smíme uvědomit, že na nás nezapomínáš, že Ti smíme přijít odevzdat svou bolest a zklamání, že se před Tebou smíme radovat a děkovat Ti za zázraky Tvé přítomnosti, které jsme směli prožít.

V této jistotě se odvažujeme pohlédnout do našich životů a přiznat si, jak moc bychom chtěli žít v plnosti vztahů, v plnosti života - a přece právě tady selháváme. Znovu a znovu si uvědomujeme, že bez Tebe by nám ty nedůležitější věci protekly mezi prsty.

Chceme Ti proto dnes poděkovat za to, že tu smíme být spolu a s Tebou. Že smíme společně naslouchat slovu evangelia, slovu povzbuzení, ale i napomenutí a nasměrování v životě. Děkujeme, že nás zveš ke svému stolu a ujišťuješ nás, že i pro nás jsi poslal svého Syna, abychom se Ti nevzdálili, ale žili v Tvé moci život plného lidství, které jsi pro nás připravil.

Prosíme za náš sbor, prosíme za celou Tvou církev - abychom dokázali být celému Tvému stvoření svědectvím o Tvé naději, kterou jsi pro nás všechny připravil. Amen.

Slovo dětem:

Píseň ze Svítá: S359 V království Božím místa dost

Čtení: J 15,1-12

Píseň: 631 Nám pomoz, Pane milý

Text: Iz 5,1-7

Haleluja. Hospodin seslal svému lidu vykoupění, ustanovil navěky svou smlouvu; svatě, bázeň budící je jeho jméno. Haleluja.

Ž 111,9

Jsou to tvrdá slova soudu, která jsme mohli slyšet z textu proroka Izajáše. A přitom z počátku posluchač s potěšením naslouchá úvodním veršům krásné písně. Naslouchá slovům o tom, jak se vinař staral o svou vinici, co všechno pro ni udělal. Těžko přenositelný pocit lidí, kteří dobře znali tvrdou práci, kterou starost o vinici přináší. Znali únavu a pot uprostřed největších veder - vždyť právě v tomto období se musela vinice připravovat. Dobře slyšíme, že tu není nic udělaného povrchně, bez důvěry v budoucnost vinice - lis vytesaný ve skále, strážní věž - vše nejlepší, co se dalo udělat. Posluchači to znali - a také znali pocit, který jim dával při práci sílu. Znali naději na úrodu. A tak i při poslechu Izajášovy písně se těšili na další sloky, těšili se na zpěv o tom, jak se všichni společně radují z plodů úrody vinné révy. Vždyť vinař se o ní tak staral. Jak by tedy mohlo přijít něco jiného než radost z úrody? A ono přichází něco zcela jiného. Žádný zpěv o úrodě. Vinná réva nepřinesla ovoce. Co se to stalo? Co mělo být jinak?

A lidé v ustrnutí naslouchají, protože se najednou odhrnuje závoj a je jasně vidět, kdo je kdo. Kým je vlastně ona vinice, kdo je vinař. Před Božím lidem se odkrývá obraz, který mu má být napříště zcela jasný. Není možné na stránkách biblického svědectví přehlédnout, o čem a o kom se mluví, když se před našima očima vynoří obraz vinice, obraz vinné révy a její úrody. I my jsme při četbě tohoto textu sevřeni úzkostí. Jsme do jeho obrazu vtahováni se svými otázkami a pochybnostmi. Má naše vinice, máme my jako Boží lid budoucnost? Uvědomujeme si, k čemu tu máme být?

Ta logika, se kterou píseň o vinici pokračuje, je skutečně neúprosná. Nejde z ní uniknout. Boží lid zapomněl, k čemu má být. Uzavřel se do svých hradeb a hradbiček. A přes ně neslyší pláč. A tak zaznívá: „Odstráním její ohrazení a přijde vniveč, pobořím její zídky a bude pošlapána. Udělám z ní spoušť, nebude už prořezána ani okopána a vzejde bodláčí a křoví, mrakům zakážu zkrápět ji deštěm.“ Má Boží lid budoucnost? Ne kvůli finančnímu zajištění, ale kvůli tomu, jestli má co nabídnout, čím pomoci. Do smutku a nejistoty zaznívá i jiná odpověď než slova Izajášovy písně. Ano, je v ní i tvrdost textu proroka Izajáše. Ale zároveň je v ní nabídka pomoci. „Zůstaňte ve mně, a já ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li při kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li při mně.“ „Ano, ono je to jasné, že nemůžete nést ovoce - vždyť jste zapomněli, odkud čerpat sílu. Ale pojďte a já vám pomohu. Dám vám sílu a naučím vás, jak žít.“

Ježíš tu nezmenšuje nároky. Nemluví o tom, že se nedá nic dělat, protože prostě a jednoduše svět je takový jaký je. Že člověk je takový jaký je. Nenabízí alternativu v rezignaci na smysl života i celých dějin, v útěku k naplňování potřeb mých a mých nejbližších, v lákavé představě uzavření do hradbiček pod pláštěm budování společenství. Kdybychom četli o kousek dál, uvidíme, že napětí mezi světem a tím, co Ježíš přináší, tu naprosto není zastíráno. A když se rozhlédli tehdy a rozhlédneme se my dnes, vidíme, že i situace Božího lidu není taková, jaká by měla být. Podoba se situací z doby Izajášovy tu prostě je. „Čekal právo, avšak hle, bezpráví, spravedlnost, a hle, jen úpění“, slyšíme od proroka. Ale – Pán Bůh nevzdal zápas o svět ani zápas o svůj lid a poslal Ježíše z Nazareta, Spasitele, Krista, aby se lidem stal dárce života, silou k životu, který který má být alternativou tomu, co vidíme kolem sebe. O tom mluví Ježíš, když používal slova Boží království.

První křesťané toto přijali. Přijali napětí mezi světem a tím, co přinesl Ježíš a přijali i zápas o svět. A evangelista Jan a křesťané jeho sboru předali a předávají svědectví o tom, že tento zápas nazývají láskou.

Láska jako poslušnost, láska jako odpovědnost, láska jako otevřenost, láska jako práce, láska jako překonání odcizení, jako snaha po pochopení druhého člověka, jako snaha o jednotu. Láska jako víra v možnost smyslu věcí kolem nás. Láska jako víra, napojení na zdroj života.

Jakoby právě tento termín byl něčím, čemu bychom se raději vyhnuli, ale co nám biblický svědek neustále staví před oči. Mám velice rád knihu Viktora Fischla „Píseň o lítosti“, kde autor ústy starého skláře raději nabízí lítost k druhému člověku místo lásky, která se zdá být příliš velikým, neuchopitelným pojmem. Líbí se mi Fischlův protest, líbí se mi upozornění na riziko velkých slov – a přece jsem stále znovu přitahován tímto janovským textem, stejně jako vyznáním apoštola Pavla v jeho chvalozpěvu lásky z 1. epištoly do Korintu. Je zjevné, že s Ježíšovou výzvou zůstat v Jeho lásce budeme stále bojovat, ale stejně tak je zjevné, že by bylo obrovskou škodou pro nás i pro svět kolem nás, kdybychom tento boj vzdali.

Kdybychom vzdali boj s otázkou, je-li to vůbec proveditelné, je-li ten nárok splnitelný, jestli my jsme vůbec schopni milovat. Co s touto výzvou v našich životech osobních i v životě Božího lidu? Má skutečně biblický svědek pravdu, když je přesvědčen, že životu v lásce se lze učit?

Sem vstupuje evangelista Jan s Ježíšovým slovem. S velice aktuálním

slovem. Slovem napomenutí i útěchy. Sem vstupuje svědek Ježíše z Nazareta, toho, který je dárce života, Spasitelem, Kristem. Je to drobnost, kterou si ani neuvědomujeme - ale tady přichází osobně evangelista Jan a on je svědectvím. On je přesvědčen o životnosti Ježíšovy zvěsti, on zůstává v Ježíšově lásce a stává se tak pomocí, darem, posilou pro druhé, aby i oni mohli v lásce nést ovoce. Aby viděli, že takový život je možný. Když přijmeme toto svědectví do svého života. I z našeho života dobře známe, jak důležití pro nás tito svědkové jsou. Lidé, kteří jsou pevnými body, podle kterých se orientujeme v dějinách i v osobním životě. Anežka Přemyslovna, Jan Hus, Jan Amos Komenský, Tomáš Garrigue Masaryk, Jaroslav Šimsa, Milada Horáková, Albert Schweitzer, Martin Luther King. Zdá se, že to jsou pouze „velká“ jména, velké příběhy, ale my dobře víme, že stejně tak nás v životě ovlivňují lidé kolem nás, kteří jsou pevně ukotveni v Kristově lásce. A nesou ovoce. Vím o nich já v životě svém a určitě o nich víte i vy v životech vašich. To je Boží cesta proměny, záchrany světa. Nemají pravdu ti, kdo rezignovali s tím, že pravda dnes neexistuje, že je příliš velký zmatek na to, aby se dalo něčemu věřit. Nemají pravdu ti, kteří vidí pouze svoje představy „správného“ světa a vztahů v něm a chtějí je prosadit násilím. My jsme dnes směli slyšet a chceme o tom svědčit jako ti, kteří se tak často podobají té zmařené vinici - máme naději a věříme, že je tak pevná, že unese nás i celé stvoření. Naději, kterou je přijetí místa v Kristově lásce, ochota učit se milovat láskou, která je poslušností, odpovědností, soustředěnou prací, láskou, která překonává odcizení, snaží se pochopit druhého člověka. Láskou, která věří v možnost smyslu věcí kolem nás. Protože zná zdroj života a věří v napojení na tento zdroj. Boží naděje pro nás osobně, lidi kolem nás i celé stvoření existuje. A my se smíme stát její součástí - když ponese ovoce. Když my osobně v tomto sborovém společenství přijmeme Ježíšovu výzvu: „To je mé přikázání, abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás.“ Amen.

Píseň: 419

Vyznání vin: S vděčností jsme přijali biblické svědectví, které nám znovu otevřelo naději ujištěním o přítomnosti a pomoci našeho Pána a Spasitele. Ujištění, že není opuštěn život náš ani celého stvoření. Že má smysl a směr z Boží milosti v Ježíši Kristu. Děkuje, že jsme si znovu jsme si

uprostřed svých otázek směli připomenout základy naší víry.

Svědectví evangelisty nám otevřelo poselství o tom, že život nekončí tam, kde lidské oči i rozum přestávají chápat a vnímat a kde lidské síly docházejí. Před člověkem je naděje, s Kristem a v Kristu, naděje života, cesty dál.

Bereš-li vážně toto poselství, vyznej to hlasitým Ano.

Nová cesta, na kterou jsme i my vysíláni, něco znamená, může proměnit náš život, změnit to, na co si člověk zatím sám netroufal. Teď už nejsme sami, ani v utrpení ani v radosti.

Bereš-li vážně, že Kristus je i dnes přítomen ve Tvém životě, vyznej to hlasitým: Ano.

S pokorným vědomím ať člověk vyznává. Odpuštěním, které mu otevírá nové dveře, po něm žádá, aby dal vstoupit i všem ostatním. Není lehké odpustit. Člověk neví, jak odpuštění vlastně funguje. Ale člověk má mít dobrou vůli odpuštění prosadit. Pro druhého, pro sebe, před druhým, před sebou i před Bohem.

Bereš-li vážně smysl odpuštění, pro sebe i pro druhé, a chceš-li mít dobrou vůli odpouštět, vyznej to hlasitým: Ano.

V tomto společenství i před Bohem, veřejně vyznáváme svoji víru, naději i ochotu k odpuštění. A společně prosíme našeho Pána, aby nás v této víře, naději a ochotě posiloval. Do jeho rukou sliby vložené nás volají k důslednosti, do jeho rukou sliby vložené k nám otevírají cestu jeho milosrdenství.

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi a daruj nám svůj pokoj. Amen.

Slovo milosti: Boží milost i v našich životech otevírá výhled naděje a my se o tom smíme ujistit ve slovech, která i nám nabízí ve slovech proroka Izajáše: „Viděl jsem cesty svého lidu; vyléčím jej však a povedu, vrátím potěšení jemu a těm, kdo s ním truchlíš.“ Iz 57,18

Pozdravení pokoje: O tuto naději Boží milosti se smíme navzájem podělit a podat si navzájem ruce na znamení odpuštění, bratrství a jednoty Kristova

lidu a pozdravit jeden druhého se slovy: Pokoj tobě.

Píseň: 669 Přijď, Spasiteli

Eucharistická modlitba: Společně smíme děkovat a prosit, společně smíme přijmout Boží pozvání a nabídku milosti i do našich životů.

Otče,

jsme na cestě k tobě.

Děkujeme ti za tvou lásku, která dává našemu putování směr a smysl.

Nutíš nás cestou procházet propastmi,

i když se na to necítíme dost silní.

Dáváš nám jako oporu lidi, kteří jdou s námi

a posilují nás, když jsme slabí,

povzbuzují nás, když se nám zdá, že jsme v koncích.

Děkujeme ti za všechny, kdo byli na cestě před námi.

Především ti však děkujeme za toho,

který jde s námi naší cestou:

Ježíše Krista.

On osvětluje naši cestu.

Otevírá nám oči.

V Jeruzalémě nás posilnil svou svatou večeří,

abychom šli v jeho šlépějích.

V noci před svou smrtí

vzal Ježíš chléb a vzdal ti díky, Otče,

dával jej svým učedníkům se slovy:

Toto je pokrm na vaši cestu.

Vezměte a jezte.

Toto je moje tělo, které se za vás vydává.

Poté vzal kalich s vínem,

a znovu ti vzdal díky.

Dával jej učedníkům se slovy:

Toto je kalich mé krve,

nová a věčná smlouva.

Tato krev se prolévá za vás a za všechny lidi,

aby jim byly odpuštěny hříchy.

To čiňte, abych byl přítomen mezi vámi.

Proto ti děkujeme, Otče,
 za Ježíšova slova a jeho příklad.
 On nás svým životem učí věřit v tebe
 a v cestu života.
 Svou smrtí nám ukázal naději, která zůstává,
 i když je vše ztraceno.
 Svým vzkříšením ukazuje tvou lásku,
 která obnovuje všechny, kdo se cestou znavili a zestárli.

Otče,
 sešli nám svého Ducha,
 abychom měli na cestě světlo pro oči, sílu pro tělo,
 a společenství pro poutníky,
 a abychom se pod znamení chleba a vína nyní setkali
 s Kristem, který je naše cesta, pravda a život.

Amen.

Apoštolské vyznání: Chceme se touto svátostí posilnit ve víře. Nejen sami pro sebe, ale v jednotě církve Kristovy, ve společenství s křesťany všech generací a národů. Vyznejme tedy spolu s nimi slovy Apoštolského vyznání víry:

Sbor: Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země, i v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho, jenž se počal z Ducha svatého, narodil se z Marie Panny, trpěl pod Pontským Pilátem, byl ukřižován, umřel a byl pohřben, sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa, sedí na pravici Boha Otce všemohoucího, odkud přijde soudit živé i mrtvé. Věřím v Ducha svatého, v svatou církev obecnou, svatých obcování, hříchů odpuštění, těla z mrtvých vzkříšení a život věčný.

Amen.

Píseň: Při vysluhování svaté večeře Páně Budeme společně zpívat píseň

308

461

Pozvání: Ježíš Kristus každého z nás zve: „Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout.“ I my se tedy nyní smíme odvážit přistoupit ke stolu, který je pro nás připraven.

Přijímání: Společenství těla Kristova.

Společenství krve Kristovy.

Propouštění:

Ježíš nás ujišťuje: „Amen, amen, pravím vám, kdo věří, má život věčný. Já jsem chléb života. Vaši Otcové jedli na poušti manu, a zemřeli. Toto je chléb, který sestupuje z nebe: kdo z něho jí, nezemře. Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe; kdo jí z toho chleba, živ bude na věky. A chléb, který já dám, je mé tělo, dané za život světa.“

J 6,47-51

Ježíš řekl: "Amen, amen, pravím vám, nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den."

J 6,53n

Ježíš mu odpověděl: "Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek.

J 14,23

Píseň: 509 Předivný Pán Bůh v skutcích svých

Přímluvná modlitba:

Ohlášky:

Poslání: V tom je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání; a jeho přikázání nejsou těžká, neboť kdo se narodil z Boha, přemáhá svět. A to vítězství, které přemohlo svět, je naše víra. Kdo jiný přemáhá svět, ne-li ten, kdo věří, že Ježíš je Syn Boží? 1J 5,3-5

Požehnání: A pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum, hájiti bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši. Ep.4,7

Píseň: 684 Učiň mne nástrojem